

La pujada és suau, però duradora. Rítmicament, sobre la pista gelada anem fent camí. Voregem unes esquerdes enormes, veritables «crevasses» d'una gelera dels Alps.

Ataquem en ziga-zaga la llarga pujada de la portella d'en Gait. En unes roques fem un repòs i prenem un xic d'aliment. Establim el pla d'atac immediat; prudencialment ens separarem, en tant que possible, d'un con d'allaus. D'una manera lenta, però segura, remuntem els últims pendents molt inclinats i no gaire estables puix el sol ha ablanit considerablement la neu. Sols ens resta vèncer una cornisa que s'agosara a balancejar-se enfora, la qual cosa aconseguim amb certa dificultat. Per fi ens trobem, amb els esquís als peus per lamentable incúria! (*) en una posició d'equilibri ben funambulesca, sobre la cresta ganivetada de la portella d'en Gait.

Pel cantó d'Andorra se'ns presenta un quadre grandíós. Oïm uns «iodlers» potents i vibrants que no tardem a contestar. A sota mateix, uns quants centenars de metres més avall, dos punts es mouen sobre el blanc mantell que s'estèn per tota la vall d'Envalira.

Amb els esquís a coll seguim aresta amunt vers el cim meridional d'Envalira, bea proper. L'ascensió es fa molt penosa degut a l'existència d'una espessa capa de neu tova que en cobreix una de fortament gelada; ens enfonsem fins als genolls en la neu tova i els claus de les sabates, en entrar en contacte amb la dura capa subjacent, no s'arrapen degudament. Extremem les precaucions en considerar la forta inclinació de l'aresta i dels pendents que hi neixen i l'eventualitat d'una relliscada. La seguretat exigiria, en semblants condicions, l'ús dels crampons si no ens trobessim en unes posicions francament inestables i enfonsats dins de la neu, en les quals circumstàncies l'operació de calçar-nos esdevindria gairebé impossible.

Al pic S. d'Envalira deixem els esquís i les motxilles i ens calcem els crampons. Ens dirigim, per un pendent de superfície dura i gelada, a la bretxa que el separa del pic N., per aconseguir el qual sols resta una curta pujada, clapejada de rocam.

Mentrestant, els núvols, que tot el matí es mantenien al S., amanyagant el Cadí, han iniciat l'ofensiva contra nosaltres. Ens veiem immergits, periòdicament, dins de la boira; però quan a les 12 assolim el Pic Negre d'Envalira (2,812), com a honor nostre, la broma, gentilment, s'en va.

De cop apareixen unes meravelloses decoracions. Rebem l'homenatge de muntanyes, valls, cims i carenes, tots ells captius, ara, del reialme immens de la neu.

Al N. i a 100, sobressurten les muntanyes d'Andorra. Destaquen al N.—

(*) Malgrat portar contells metàl·lics, havíem de descalçar-nos els esquís a sota la portella. En passatges semblants, la prudència no és mai excessiva.